

povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. istog članka.

15. U konkretnom slučaju, tužitelj ne tvrdi niti dokazuje da je protiv Odluke stečajnog upravitelja tuženika od 29. veljače 2020., kojom je otkazan Ugovor o radu zaključen između tužitelja i tuženika, podnio zahtjev za zaštitu prava u smislu prije citirane odredbe članka 133. stavak 1. Zakona o radu, a niti da je pokrenuo sudski postupak pred nadležnim sudom, u smislu odredbe članka 133. stavak 2. istog Zakona.

16. Kako nije sporno da je tužitelj Odluku zaprimio dana 27. travnja 2020., proizlazi da je ta Odluka postala pravomoćna dana 13. svibnja 2020. U izreci navedene Odluke stoji da se Ugovor o radu, sklopljen između stranaka dana 2. svibnja 2019., otkazuje, te da s danom 29. veljače 2020. tužitelju prestaje radni odnos. Izreka Odluke stječe svojstvo pravomoćnosti te kao takva proizvodi pravne učinke.

17. Iz navedenog slijedi da je tužiteljev radni odnos kod tuženika prestao dana 29. veljače 2020.

18. Dodatno, iz podataka koje je dostavio HZZO (list 22 spisa), razvidno je da je tužitelj imao prijavljen status u obveznom zdravstvenom osiguranju u razdoblju od 3. svibnja 2019. pa do 29. veljače 2020. po osnovi osiguranja 101 – osobe u radnom odnosu u pravnoj osobi sa sjedištem u Republici Hrvatskoj. Iz podataka koje je dostavio HZMO (list 23-25 spisa), proizlazi da je u upravnom postupku koji je vođen kod tog tijela, rješenjem od 15. prosinca 2021. tužitelju poništena prijava prestanka osiguranja uspostavljena s danom 30. lipnja 2020., kod tuženika kao poslodavca, te mu je utvrđen prestanak svojstva osiguranika iz mirovinskog osiguranja s danom 29. veljače 2020., kod istog poslodavca, te mu je u mirovinski staž kao staž osiguranja priznato razdoblje od 11. srpnja 2019. pa do 29. veljače 2020. Istim rješenjem, odbijeno je da se u staž osiguranja tužitelja utvrdi razdoblje od 1. ožujka 2020. do 30. lipnja 2020., kod istog poslodavca. U obrazloženju se navodi da je u tom postupku utvrđeno da tužitelj nije ostvarivao plaću za razdoblje nakon 29. veljače 2020. kod tuženika kao poslodavca, što u ovom postupku nije niti sporno (budući u ovom postupku upravo potražuje plaću za razdoblje od 1. ožujka 2020. nadalje), kao i da tužitelj nije pokrenuo postupak radi ostvarivanja sudske zaštite prava iz radnog odnosa protiv Odluke o prestanku radnog odnosa, što je utvrđeno i u ovom postupku.

19. Dakle, iz provedenih dokaza slijedi da je tužitelju radni odnos prestao na dan 29. veljače 2020., odnosno na dan utvrđen pravomoćnom Odlukom tuženika kao poslodavca, kada je i odjavljen sa HZMO i HZZO. Iz navedenog dalje slijedi da za razdoblje nakon prestanka radnog odnosa, i nakon prestanka važenja Ugovora o radu, na kojem tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev za isplatu plaće, tužitelj nema pravo na plaću, budući je plaća jedno od temeljnih prava iz radnog odnosa, u smislu odredbe članka 90. stavka 1. Zakona o radu, i vezana je za radni odnos koji se zasniva ugovorom o radu (članak 10. stavak 1. istog Zakona).

20. Kako tužitelj sniženim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu plaće za razdoblje nakon prestanka radnog odnosa, odnosno za ožujak, travanj i svibanj 2020., valjalo je sniženi tužbeni zahtjev tužitelja odbiti i presuditi kao u točki I. izreke presude.

U Rijeci, 8. srpnja 2022.

Dokument je elektronički potpisan: DN
G=HR
ZELJKA ŠTRK-VOZILA
Vrijeme potpisivanja: 08-07-2022 14:28:39
S=ŠTRK-VOZILA
G=ZELJKA
CN=ZELJKA ŠTRK-VOZILA

Sudac

Željka Štrk-Vozila